

**Social- og indenrigsminister Karen Ellemanns talepapir
ved besvarelse af samrådsspørgsmål M i Social- og
Indenrigsudvalget den 28. april 2016**

Det talte ord gælder

[Indledning]

Tak for ordet.

[Samrådsspørgsmål]

Jeg er på baggrund af den nye underretningsstatistik fra Ankestyrelsen blevet bedt om at redegøre for de store forskelle i antal underretninger pr. kommune. Og for hvilken sammenhæng, jeg mener, der er, mellem antallet af underretninger og kommunernes evne til at afdække behovet for hjælp til udsatte børn.

Endelig er jeg blevet spurgt om, hvordan jeg vil sikre, at både kommuner med mange og kommuner med få underretninger leverer den rette indsats, så ingen børn overses.

[Formålet er at skabe dialog]

Jeg synes, at det er væsentlige og relevante spørgsmål at stille. Den underretningsstatistik, der udkom sidste år, er den første af sin slags. Og der er god grund til at drøfte, hvad den viser, og hvilke slutninger vi kan drage på den baggrund. Netop det ser jeg faktisk som selve formålet med underretningsstatistikken. Den skal skabe opmærksomhed på underretninger. Og måske vigtigst skal den være udgangspunkt for en dialog om underretninger og indsatser på børneområdet.

Nu har vi en drøftelse her i udvalget i dag. Og jeg ved, at underretningsstatistikken også har givet anledning til dialog ude i kommunerne.

Samtidig har de nye tal givet genlyd hos fagprofessionerne. Fx BUPL har i deres medlemsblad taget handsken op og sagt til medlemmerne, at pædagoger faktisk burde underrette oftere, fordi de har fagligheden til tidligt at opdage, at børnene og deres familie har behov for støtte. Det er jo enormt positivt!

Vi skal være varsomme med, at vi, hver eneste gang der kommer en statistik, tænker, at vi skal bruge den til at slå kommunerne oven i hovedet. Det er enormt dræbende for dialogen og demotiverende for de mennesker, der hver dag arbejder for at gøre en positiv forskel.

For forskelle i underretninger mellem kommunerne kan handle om mere end blot socioøkonomiske forskelle, eller om at være god eller dårlig.

Og når vi gerne vil se tal for at følge et område eller opstiller mål for området, er det fordi, det giver et afsæt for at se på, hvordan vi gør det bedre. For at justere indsatsen, så den tjener formålet. Og

i sidste ende er det jo det, vi gerne vil: Sikre, at de børn og unge, der har brug for hjælp, også får den. Det er jeg sikker på, at spørgeren og jeg er helt enige om.

[Om kommunale forskelle i antallet af underretninger]

Med Overgrebspakken skærpede vi reglerne for underretninger, så håndteringen blev mere systematisk og rettidig. Det er faktisk blevet taget godt i mod i kommunerne. Helt overordnet hører jeg, at man i kommunerne er glade for, at der er kommet en mere systematisk håndtering af underretninger. Og også, at det giver socialrådgiverne en tryghed, at der er strammet op, så der ikke ligger en sag med mange underretninger og bliver væk i systemet.

Samtidig fortæller kommunerne, at de har oplevet en stor stigning i antallet af underretninger de seneste år. Det er positivt, at vi generelt er blevet bedre til at handle på den bekymring, vi kan få over børn, vi møder i vores hverdag. Det var også formålet med Ankestyrelsens kampagne ”Del din bekymring”, som var en del af Overgrebspakken. Kampagnen nåede ud til et bredt publikum i blandt andet PPR, sundhedspleje, privatpraktiserende læger, pædagoger og almindelige privatpersoner.

Jeg mener ikke, at forskellene i underretningsstatistikken giver anledning til bekymring.

Det er ikke i sig selv hverken godt eller skidt at have mange underretninger. Mange underretninger kan betyde, at børnene i kommunen har det forfærdeligt, og kommunen ikke løfter sin opgave godt nok. Men det kan også betyde, at kommunen har satset på den tidlige opsporing i dagtilbud og skoler, så lærerne og pædagogerne underretter mere.

På samme måde kan også få underretninger være udtryk for, at der ikke underrettes tilstrækkeligt. Men det kan også skyldes en god og tidlig indsats i sundhedsplejen eller i skolen. Eller at der er et godt og tæt tværfagligt samarbejde, som gør, at sager, der andre steder ender som en underretning, tilgår socialforvaltningen på anden vis.

Der er altså ikke en entydig sammenhæng mellem antallet af underretninger og kommunernes opmærksomhed på den tidlige opsporing af børn og unge, der har behov for støtte. Når det alligevel giver mening at have en underretningsstatistik, er det blandt andet for at fastholde fokus på underretninger i kommunen. Og for at både kommunerne og vi kan følge udviklingen over årene og fortsætte med at gøre det bedre.

[Hvordan vil ministeren sikre, at kommunerne leverer den rette indsats]

For så vidt angår spørgsmålet om, hvordan jeg vil sikre, at kommunerne leverer den rette indsats, vil jeg sige, at det er langt mere end et spørgsmål om underretninger.

Antallet af underretninger i en kommune siger ikke i sig selv noget om, hvorvidt kommunens børn og unge får den rette indsats. Den rette indsats handler også om den gode børnefaglige undersøgelse, den rette inddragelse af barnet, familien og netværket og den rette opfølgning på, om de iværksatte indsatser virker.

Det er heller ikke antallet af underretninger i kommunen, der bestemmer, om kommunen overholder lovgivningen. Det har vi Ankestyrelsen og det kommunale tilsyn til.

Og derudover har vi blandt andet etableret Task Forcen, ledernetværket og en række andre indsatser til at støtte kommunerne i at kvalificere deres arbejde yderligere.

Men lad mig også slå fast, at jeg ikke er blind for, at der er kommuner, hvor der skal strammes op i forhold til fejl i sagsbehandlingen. Det er også en tilbagevendende drøftelse her i

udvalget. Og det er noget, jeg gør helt klart for kommunerne, har min opmærksomhed. Men vi kommer ikke til at se de ændringer, vi ønsker på børneområdet, hvis vi altid mistænker kommunerne og de ansatte for det værste. Eller hvis vi insisterer på at råbe fremfor på at gå i dialog.

De mennesker, der arbejder på området for udsatte børn, er drevet af et ønske om at gøre det godt. Det er en rigtig stærk forudsætning, som vi skal værne om. Og det gør man ikke, hvis man vælger at slå dem i hovedet med en ny statistik i stedet for at tage dialogen om, hvad vi kan bruge tallene til.

Dialogen med kommunerne er en helt fundamental forudsætning for en positiv udvikling af området. Dialog betyder ikke, at man klapper hinanden på ryggen og er eftergivende og ikke påtaler reelle problemer. Det betyder bare, at man har lyst til at lytte til hinanden. Min grundlæggende indstilling er, at jeg har tillid til, at det er i kommunerne, man kan lave de bedste lokale løsninger.

Med de ord ser jeg frem mod drøftelsen her i udvalget.